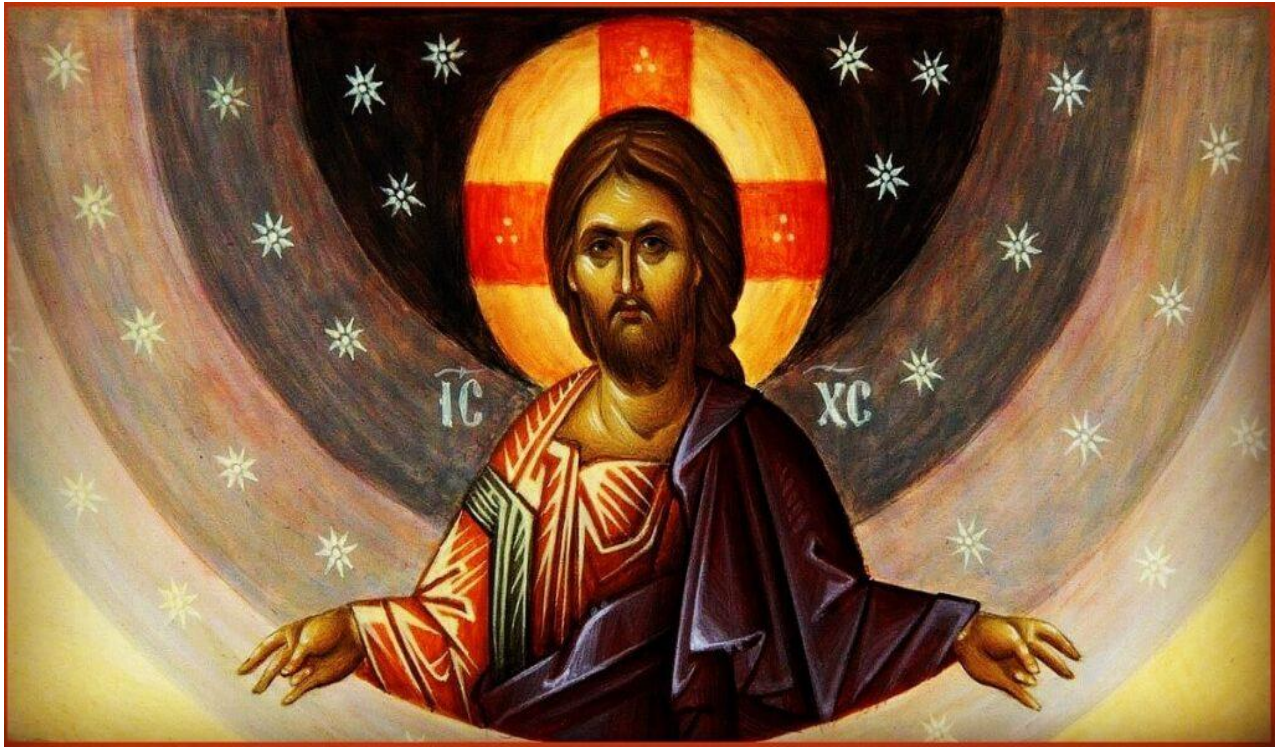

Ζητιάνος του χρόνου της ζωής μας.

Γράφει ο Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των
Αλεξανδρέων Εκκλησίας.

Ο Χριστός μας, ο Λυτρωτής μας, η αιώνια αγάπη, είναι ο εύσπλαγχνος Θεός, αλλά και ο ικετευτικός ζητιάνος. Μας κτυπά την πόρτα της καρδιάς και μας ικετεύει να του προσφέρουμε κάτι. Τι μας ζητά; Μας παρακαλεί λέγοντας: «Υιέ μου, δος μοι την καρδίαν» (Σοφ. Σολ. 18' 26)! Τι κρίμα, εμείς δεν τον ακούμε και, φυσικά, δεν του προσφέρουμε τίποτα, ούτε την καρδιά μας, που μας ζητά, αλλά ούτε ένα λεπτό του χρόνου της ζωής μας, ένα λεπτό μετανοίας· ένα λεπτό που είναι υπεραρκετό να φωνάξουμε το του ευγνώμονος Ληστού: «Μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθης εν τη Βασιλεία Σου» (Λουκ. κγ' 42).

Ζητιάνος ο Θεός μας, Αυτός που μας παρέχει πλούσια τα αγαθά Του και το μεγαλύτερο αγαθό, τον χρόνο της ζωής μας, τον χρόνο για εκζήτηση μετανοίας, ώστε να μας αγκαλιάσει στην ολόθερμη αγκαλιά Του και μας χαρίσει το δώρο της αιωνιότητας, την Βασιλεία των Ουρανών.

Έγινε ζητιανός ο Θεός μας, για να μας κάνει άρχοντες, πλούσιους, ευγενείς, αγίους, να μας δείξει τον μόνο προορισμό μας, την μετάβασή μας από το «κατ' εικόνα» στο καθ' ομοίωσιν», στην θέωση. Ζητιάνος όχι για δικό Του όφελος, αλλά για δικό μας. Αυτή είναι η ύψιστη αγάπη.

Έγινε ζητιάνος, Αυτός που δημιούργησε τα σύμπαντα, τον ήλιο, την σελήνη, την γη μας, τα άστρα, όλο το στερέωμα, που δουλεύει σαν καλοκουρδισμένη μηχανή έχοντας κάθε δημιούργημα ένα προορισμό, από τον οποίο δεν ξεφεύγει ούτε κατ' ελάχιστον.

Και ενώ όλα στο στερέωμα έχουν τον προορισμό τους, το ακριβότερο, η κορωνίδα της δημιουργίας, εμείς, οι άνθρωποι ξεφεύγουμε από τον προορισμό μας, από την επιθυμία του ζητιάνου Δημιουργού που μας προτρέπει: «Άγιοι γίνεσθε, ότι εγώ αγίος ειμι» (Α΄Πετρ.α΄ 16).

Πλούσιος δωρεοδότης ο Χριστός μας σε κάθε ένα δίνει το δώρο της ζωής. Το κάθε έτος που μας χαρίζει, θέλει να το αξιοποιήσουμε, να το κάνουμε χρόνο μετανοίας. Σε κάθε έτος μας έχει δώσει 365 ημέρες που περιέχουν 8760 ώρες και 525.300 λεπτά. Απ' αυτές τις χιλιάδες τα λεπτά που ο ίδιος μας χαρίζει με αγάπη έρχεται ζητιανεύοντας να μας ζητήσει να του δώσουμε ένα λεπτό. Και αυτό εμείς η δεν το δίνουμε, η το δίνουμε με τσιγγουνιά και γογγυσμό. Είμαστε αχάριστοι, αγνώμονες, απέναντι στην ευεργεσία του χρόνου που μας χαρίζει. Και αυτό γιατί έχουμε ξεχάσει τον προορισμό μας, την επιδίωξη της θεώσεως. Στον ετήσιο χρόνο μας δεν εργαζόμαστε πνευματικά, δεν αναλωνόμαστε σε έργα αγάπης, στην ψυχο-τρόφο προσευχή που μας ανεβάσει στον ουρανό, σε έργα ειρήνης, συμπαραστάσεως ασθενών, ενισχύσεως πτωχών, ψυχικής κενώσεως στις ανάγκες των εμπεριστάτων. Είμαστε σπάταλοι του χρόνου μας. Τον καταναλώνουμε σε έργα πρόσκαιρων ηδονών, καλοπεράσεως, ακολουθώντας το «φάγωμεν, πίνωμεν, αύριον γαρ αποθνήσκομεν» (Ησ. κβ΄ 13).

Για πολλά ζητήματα δίνουμε μεγάλη σημασία στον χρόνο της ζωής μας, ζητήματα, όμως, μικρότερης σημασίας από την αξιοποίησή του για την επιδίωξη του προορισμού της υπάρξεώς μας. Προσέχουμε γιατί για λίγα λεπτά

μπορεί να χάσουμε το μεταφορικό μέσο, λεωφορείο, τραίνο, καράβι, αεροπλάνο, που θα μας μεταφέρει σε κάποιον από τους πρόσκαιρους προορισμούς μας. Προσέχουμε, γιατί λίγα λεπτά καθυστέρηση μπορεί έναν ασθενή μας να τον οδηγήσουμε στον θάνατο, μια μικρή φωτιά να την μετατρέψουμε σε πυρκαϊά, ο καπνός να κάψει μια τεράστια έκταση. Προσέχουμε, γιατί λίγα λεπτά αναμονής βοήθειας σε μια μάχη μπορεί να οδηγήσει σε συντριπτική ήττα.

Εάν τα λεπτά της ζωής μας έχουν τόσο μεγάλη σημασία στην καθημερινότητα πόσο μεγάλη σημασία έχουν για την εκπλήρωση του προορισμού μας, για τήνοποια, δυστυχώς, δείχνουμε αμέλεια! Αυτήν βλέποντας ο Χριστός μας έρχεται ζητιάνος και μας παρακαλεί να του δώσουμε ένα λεπτό μετανοίας, ένα λεπτό που δεν είναι δικό μας, δικό Του είναι αυτό, αλλά δεν Του το χαρίζουμε. Δεν του λέμε: «Τα Σα εκ των Σων»!

Ο σοφός Χίλων ο Λακεδαιμόνιος έλεγε: «Χρόνου φείδου» και ο Όσιος Ιωάννης ο Δομβοΐτης, ο οικονόμος του χρόνου της ζωής έγραφε:

**Θα διέλθω άπαξ μόνον
φεύ! του βίου την οδόν
κι' ας προσέχω πάντα χρόνον
παν μου βήμα των ποδών.
Κι' από την ζωήν την άλλην
εις την γην δεν θάλθω πάλιν.**

Ο χρόνος μας είναι ανεκτίμητος. Για την σπατάλη του θα δώσουμε λόγο στον ζητιάνο Χριστό μας, που στέκει μπροστά στην πόρτα και της καρδιάς μας και μας παρακαλεί να του δώσουμε, έστω ένα λεπτό. Ένα λεπτό μετανοίας, ένα λεπτό σωτηρίας, για να γιατρευτούμε ψυχικά και σωματικά, για να μην καούμε στο πυρ το εξώτερο, για να μην χάσουμε το τραίνο του ποθαινού προορισμού μας, της Βασιλείας των ουρανών.